

Кажу да пред класиком „Прохујало с вихором“ нико не може остати равнодушан. Наше су емоције далеко од равнодушности јер смо ми у вихору живели двадесет година. Прохујало је над нашим главама и са нама, у неком другом жанру, не чак ни у филму.

Реч је о модерном косовском циклусу који је развијан крајем XX века. С ећам се митинга на којем сам као бруцош био, такође организован ом на платоу Савезне скупштине 1988 године . Није било толико људи. Пре неколико дана опет исти плато. Опет Косово. Али, н ије реч ни о аналогји ама , а галантно про пуштам и сјајан почетак једне солидне експликације кризе идентитета. Није то. Ш та нам се то десило између та два догађаја?

Стрепим да би многи могли да помисле да је организовањем митинга власт значајније по сведочила о својој самосврховитости неголи што би њиме створила средство за задржа вање Косов а . Но, б оље је с митингом него без њега. Да је којим случајем поживео, Слободан Милошевић би поред изрицања најтежих пресуда у Хагу, доживео актуелизацију премиса и чињеница које су биле уткане у основне правце његове спољне политике. Да ли би то било довољно за личну сатисфакцију не знамо, али Србији од тога сигурно не би било лакше. Сада је овој власти преостало можда и да га рехабилитује. Тиме не изричемо никакве вредносне судове, не дајемо било какав квалификатив. Хоћемо само да питамо. Јавно, јасно, без увијања, скривања погледа, гледања у земљу - да ли је Милошевић био у праву када је онако, сетићемо се како, говорио „о новом светском поретку“, Западу, Америци, силеџијству? Ако неки тврде сада оно што је Милошевић тврдио онда, не може бити да је само Милошевић грешио. Или су грешили и једни и други, или није грешио нико. Невоља је, међутим у томе што те политике различитих актера нису биле синхронизоване, па смо тада говорили да Милошевић греши, а он је нама поручивао да смо издајници. Па, ако сада и те премисе додамо нашим дилемама онда бисмо, с правом могли да се запитамо да ли смо заиста били издајници? Или само будале, па сада хоћемо да се искупимо, или докажемо да смо се опаметили?

Чедомир Јовановић је изгледа увидео ову замку, па је и даље тврдо на линији антимилошевићевске политике. Милије му је да га многи називају и доживљавају издајником . Некако је навикао на то још од оног времена. Он је против Милошевића толико да себи може да дозволи да каже (не баш овим речима) – носите Косово, нека вам је `алал. И сигурно би тако уистину и било када бисмо наивно веровали у утопистичку тврдњу да се политичари политиком баве само због општег, националног, државног интереса, добробити и бољитка свих грађана, а све што говоре уистину јесте и одраз њихових уверења, ставова, намера хтења... Да ни у ком случају нису кадри да говоре само оно што бирачи желе да чују, а да нипошто неће да раде супротно од оног

што говоре итд. У политици, наиме, има скривених мотива, разлога и повода и они тиме што су скривани од стране самих политичара не губе важност, напротив. Друкчије речено, сви испредени трактати о суштственој Чедомировој доследности и принципијелности могу се окачити о мачков реп, јер је човек био на власти. Видело се како и шта ради, на шта је спреман и колико је искрено у томе. Тако да је извесније то да је ЛДП само омеђио своју територију по којој жели да се креће, да је брани, него што можемо да верујемо да је реч о истински демократској партији која се залаже за демократску праксу, владавину права и закона, правну државу. Али, то „покривање“ Чедомир ради добро, веома добро, боље од свих политичких актера садашњости и ту је крај овој дигресији, али и дистинкцији.

Утисак је, сликовито, то да смо последњих двадесетак година несумњиво провели у правој балканској крчми. Задимљеној, мемљивој, уз гласну музику и пуно алкохола. Толико смо се добро проводили и напијали да нам се чинило да смо само једну ноћ ту. Кад а је прохујало, отетурали смо до куће и наспавали се, али смо се пробудили са тешким мамурлуком. Сећамо се догађања магловито, многих се и стидимо. Хтели бисмо да нам што пре буде добро, без главобоље и мучнине, а и да заборавимо на тај „провод“. И било би тако да се нисмо побили, инвентар поломили, новце потрошили, а имање про пили. Плаћа се ваљда неки цех. Не Косовом. Ирелевантно је који је Србин изгубио Косово, који је Србин проћердао предузећа, који је зауставио интеграције (да ли је), а који су се обогатили на несрећи народа. Ту смо - где смо - сопственим заслугама. Да ли Коштуничиним, Тадићевим, Ђинђићевим, Милошевићевим, Титовим, Карађорђевићевим. Осим Тита сви остали били су Срби, а сви су имали и свиту око себе која је крива бар колико и они. Наравно ни један једини није посебно крив, нити „кривљи“ од других, рекли бисмо овом приликом. Понајвише су одговорни они који су их следили јер смо сваки од нас, као камичак по камичак у мозаику, дозволили да нас уверавају да они најбоље знају, боље виде, да им верујемо да су способни и желе добро Србији. Можда су и желели и желе, али сада је то ирелевантно јер су битни резултати.

Где смо сада и куда ћемо? Да ли је иком од њих „пало на памет“ да је објективно одговоран? Да врши најодговорније државне функције у тренутку када држава престаје да постоји, а део територије јој се откида? Је ли то исто што и поплава у Јаши Томићу, Божје воље дело, па се нове куће могу изградити и још приде мало приватно о буџет „очешати“? Неки тврде да је кукавички дати оставку у тешком тренутку за државу. Ево, признајем да сам плашљив и кукавица и ваљда је добро за Србију да такав нисам власт, јер ја не бих могао да са власти гледам како откидају и Српску Крајину, а камоли Црну Гору и Косово и Метохију. А неки су од свог страначког програма сачинили гробље идеја, циљева, начела и принципа. Списак њихових стремљења језиво је гробље потонулих бродова, а не енергија просперитета и бољитка. Идејно и и деолошко бауљање тих странака дакако говори о томе да су спремни да слегну раменима над чињеницом да су сви „угаони каменови“ њиховог програма разбацани. Штавише, спремни су да проналазе мање-више (не)успешна оправдања за то остајући

Делиоци плена

Пише: Славко Живанов
субота, 01 март 2008 23:34

на власти иако су власт постали због тих идеја, а не оправдања. Сада ни не покушавају да се оправдају него су љути на све око себе, али опет остају на власти. Могло би се помислити, а због тога највише стрепим, да би многи могли да помисле да се са њиховог становишта и смак света може слободно догодити само ако то подр а зумева њихов опстанак на власти. И ту се сада поставља питање шта је мотив тог страховито грчевитог, по сваку цену, опстанка на власти када се јасно види и свима је видљиво, да им је сопствени програм урушен, анахрон, доживео катастрофу или барем постао неостварив. Шта су им то циљеви и стратегија? Или им је циљ сам по себи власт, или има и други циљ – подела плена на пример, свакојаког и сваковрсног плена...

Разумевања моралности, части, одговорности у политици су релативизоване до апсурдности. Зато постоји такав комуниколошки шум у причама које нам политичари причају, а које ми чујемо, али не разумемо. Њихово деловање и размишљање заправо је апсурдно, а покушава се представити часно, морално и одговорно. Због тога су многи, многи од њих заслужили пензију. Али, илузија је и утопија да ће они то разумети сами и отићи добровољно. Да су хтели, то би учинили, јер правих прилика за то било је сијасет. Време је да им се омогући да напусте власт.

post scriptum:

Ах, да: о оним изгредима после митинга не треба износити никакве квалификације. Ваљда је свакоме јасно о чему је реч и ваљда свако о томе има став. Уместо тога парафразираћу став једног западног дипломате којег нећу именовати јер ми је у личном пријатељском разговору рекао да сваки озбиљнији фудбалски дерби у западним градовима наноси више материјалне штете него што је то био случај у Београду. С друге стране, неке мало достојанственије земље након сецесије, дипломатском особљу земаља које тој територији признају независност, онемогућиле би слободу кретања, лишило слободе и др а стично сузиле права и слободе.... Ништа му нисам одговорио, зачуђен и таквом могућношћу гледања на ствари.